

ше ядъ, че въ такова хубаво време е оставилъ работата си, стои тукъ и се помайва.

Той се обърна на друга страна, пристъпи нѣколко крачки и пакъ се спрѣ. Насреща между кжщитѣ и оградитѣ, вѣнъ отъ селото се показва стадо — двайсетина овце, следъ тѣхъ — овчарчето съ островърхъ калпакъ и голѣма торба презъ рамо, а по-назадъ — кучетата. Детето свирѣше съ свирка. И други свирки се обаждаха около селото. Навѣрно и тамъ сжщо такива овчарчета гонятъ по десетина овце предъ себе си и свирятъ. Всички свирятъ едно и сжщо нѣщо. И какво е туй, дето го свирятъ? — мисли си селянинътъ. Нашенска пѣсенъ не е, не е селска. И не могатъ да я направятъ както трѣбва. Започнатъ хубаво, каратъ, каратъ до нѣкжде и — сбъркатъ. Следъ туй започнатъ пакъ отново.

Въ амбулаторията нѣкой заохка, после завика отъ болка. Женитѣ се смѣлчаха и се спогледаха, стариятъ селянинъ съ превързаната ржка се понаведе и надникна презъ отворената врата. Високиятъ селянинъ не се обърна, не трепна, само се загледа въ земята и стана още по-навжсенъ. Когато охканията престанаха и женитѣ пакъ се разгълчаха, той подигна очи и се загледа предъ себе си.

Насреща, между Филиповата крѣчма и другата махала на селото, гдето се бѣлѣеше и черквата, имаше широкъ, прашенъ мегданъ. Безъ